

CĂLEA ORTODOXĂ

Revistă creștin-ortodoxă, cu caracter hristocentric și eclesiocentric
Anul 4, Nr. 35, septembrie 2023

Editorial

Pilda lucrătorilor celor răi

Pilda aceasta face referire în primul rând la slujitorii Legii Vechi, la învățătorii de lege și la mai-marii poporului. Trimișii stăpânului viei sunt prorocii sau profeții, pe care adesea conducătorii evreilor i-au bătut sau i-au ucis.

Prin aceasta, vedem că umanitatea păcătoasă, chiar dacă este chemată la o lucrare sfântă, devine adesea nerecunoscătoare, răzvrătită și îndărătnică în a împlini voia lui Dumnezeu. Comportamentul lucrătorilor răi din vie este comportamentul oamenilor răi care, după ce au fost chemați în via Domnului sau în lucrarea lui Dumnezeu, uită repede de Stăpân și se fac stăpâni ei înșiși considerând via Stăpânului ca fiind o proprietate a lor personală. De aceea, Mântuitorul le spune: „Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei” (Matei 21, 43). Vedem că Domnul Iisus Hristos identifică via din pilda aceasta cu Împărăția lui Dumnezeu, iar lucrătorii viei sunt cei chemați de Dumnezeu să pregătească intrarea oamenilor în Împărăția Lui. Astfel, via simbolizează lucrarea sfântă de mântuire a oamenilor.

Așadar, lucrarea pe pământ a lui Dumnezeu prin aleșii sau slujitorii Săi este lucrare de pregătire a oamenilor pentru mântuire, spre a dobândi viața veșnică, fericită, din Împărăția lui Dumnezeu. Iar dacă lucrarea aceasta nu se face după voia lui Dumnezeu, cei care nu lucrează bine nu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu, dar nici nu vor putea zădărnici planul Lui de mântuire a lumii. Sfântul Ioan Gură de Aur spune preotului: „Dumnezeu te-a ales pe tine, El ți-a încredințat acest har, și nu ai fost ales prin vot omenesc. Deci, să nu bațjocorești și să necinstești votul lui Dumnezeu”.

Înțelegem că Dumnezeu are un plan de mântuire a lumii și cheamă pe unii oameni să devină slujitori ai acestui plan, lucrători în via Domnului. Însă dacă ei nu sunt credincioși, harnici, smeriți și ascultători de Dumnezeu, El cheamă pe alții în locul lor, pentru a împlini planul Lui, deoarece iubirea Lui milostivă pentru întreaga umanitate este mai tare decât răutatea demonilor și patimile oamenilor.

Cu alte cuvinte, Evanghelia ne arată că este un privilegiu să fii chemat la împlinirea acestui plan de mântuire, dar dacă nu răspunzi chemării sau preferinței lui Dumnezeu pentru tine, El cheamă la slujire pe alții mai vrednici decât tine, cheamă lucrători cinstiți și smeriți, harnici și buni, care nu au viclenie și lăcomie în suflet. Aceasta este semnificația cuvintelor: „Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei” (Matei 21, 43).

Adică să nu punem stăpânire pe Biserică, socotind „Via Domnului”, adică Biserica lui Hristos, ca și cum ar fi proprietatea noastră

personală. Să nu ne lenevim, deoarece vom da seama de modul în care am predicat sau am ascultat Evanghelia, am săvârșit sau am primit Sfintele Taine, am ajutat pe alții sau am primit ajutorul lor, de felul în care am împlinit sau nu voia lui Dumnezeu în lucrarea noastră. Ca atare, trebuie să nu lucrăm în Biserica lui Hristos contrar Evangheliei lui Hristos.

Evanghelia ne cheamă, pe de o parte, să ne bucurăm de darul alegerii sau al chemării noastre la o lucrare sfântă a lui Dumnezeu pentru oameni, iar pe de altă parte, să ne cutremurăm de marea răspundere pe care o avem pentru lucrarea sfântă și mântuitoare la care am fost chemați. De ce? Pentru că e mai greu să se mântuiască slujitorii Sfântului Altar decât credincioșii mireni, întrucât se cere mai mult de la slujitorii Bisericii decât de la credincioșii ei.

Vedem că în lumea de azi, căzută în păcat la fel ca cea a Vechiului Testament, răspunsul la lucrarea lui Dumnezeu nu este întotdeauna pozitiv, de cele mai multe ori este chiar ostil. De aceea, pilda de astăzi cheamă slujitorii Lui Hristos la multă responsabilitate. Înțelegem, așadar, că misiunea preotului, în calitatea sa de păstor de suflete, este de origine divină, deoarece este întemeiată de Mântuitorul Iisus Hristos și are un caracter supranatural prin scopul său ultim, care este mântuirea credincioșilor.

În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață: „Spune Scriptura: «Cei tari, cumplit se vor certa» (Înțelepciunea lui Solomon 6, 6) și: «Cel care a știut voia stăpânului său și n-a făcut-o se va bate mult» (Luca 12, 47). Deci cu cât cunoști mai mult, cu atât ești mai mult pedepsit. De aceea, preotul care face același păcat ca și mireanul nu primește pedeapsa mireanului, ci o pedeapsă mult mai grea” (Sfântul Ioan Gură de Aur, „Omilia la Matei”, omilia XXVI, 6).

Referitor la marea responsabilitate a păstorului pentru sufletele păstoritorilor săi, Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „Adevărat spunea fericitul Pavel: «Ascultați de mai-marii voștri și supuneți-vă lor, că ei priveghează pentru sufletele voastre, ca unii ce au să dea seamă de ele» (Evrei 13, 17). Tu ai grijă doar de treburile tale; și după ce le aranjezi bine, nu te mai preocupă alt gând. Preotul însă, dacă dincolo de viața lui nu se va îngriji și de a ta cu aceeași sârguință, se va afla cu păcătoșii în iad. Și deseori, în vreme ce pentru păcatele sale nu este pedepsit, își pierde sufletul pentru păcatele altora, pe care nu s-a îngrijit să-i îndrepteze”.

Canonul 58 apostolic poruncește: „Episcopul sau presbiterul arătând nepăsare față de cler sau popor și neînvățându-i pe aceștia dreapta credință, să se afurisească, iar stăruind în nepăsare și în lenevie, să se caterisească.” Preotul propovăduiește o învățătură dumnezeiască revelată, care nu este produsul acestei lumi. Scopul lucrării sale este dobândirea vieții veșnice, cerești. Sfintele Taine săvârșite de el sunt cerești, înfricoșătoare și de viață făcătoare. Ceea ce leagă și dezleagă preotul pe pământ este legat și dezlegat în ceruri (cf. Matei 18, 18; Ioan 20, 23). Preotul reprezintă în această lume lucrarea Împărăției lui Dumnezeu, care nu aparține lumii acesteia: „Voi nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume...” (cf. Ioan 15, 19).

Ca părinte, învățător și duhovnic, el ajută pe oameni să renască duhovnicește prin Botez și Pocăință, să preguste, prin toate Sfintele Taine, Împărăția cerurilor, arvuna Învierii și a vieții veșnice.

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Cea mai aleasă ființă a neamului omenesc, Maica Domnului, sârbătorită așa cum se cuvine	p. 3
Convorbirea lui Iisus cu Nicodim	p. 4
Poezie creștină	p. 5
Istoria descoperirii Sf. Cruci	p. 6
Luarea Crucii și urmarea lui Hristos!	p. 7
File de Sinaxar	p. 9
Despre ascultare	p. 10
Interesul Părintelui Serafim Rose pentru studiul Cărții Facerii	p. 11

Pilda lucrătorilor celor răi

(urmăre din pagina 1)

Preotul se numește „părinte”, pentru că ajută pe oameni să renască duhovnicește și să descopere iubirea părintească a lui Dumnezeu Tatăl, pe care ne-a arătat-o Fiul în Sine când S-a făcut Om și o împărtășește Duhul Sfânt, prin înfierea duhovnicească. În calitate de părinte duhovnicesc, preotul aduce pe credincioși la Hristos, și-i înfiază prin harul Sfântului Botez ca fii după har ai lui Dumnezeu Tatăl (cf. Ioan 1, 12-13). El este părinte sufletesc al tuturor credincioșilor încredințați lui spre păstorire, indiferent de vârsta biologică. Lui credincioșii îi mărturisesc păcatele și greutățile vieții, iar ca părinte duhovnicesc, el trăiește bucuriile și necazurile tuturor. El cunoaște viața sufletească a tuturor credincioșilor care i se spovedesc și trebuie să-i poarte pe toți în rugăciunile lui, cu nădejdea mântuirii.

În calitate de slujitor al Sfințelor Taine și de mărturisitor al dreptei credințe, preotul are datoria de a păstra unitatea Bisericii, prin comuniunea cu episcopul său. El este slujitor al lui Hristos și al Bisericii, iar nu persoană particulară. Biserica nu există fără preotie, după cum nici preotia fără Biserică, pentru că Biserica este nedespărțită de Hristos, Arhiereul veșnic și întemeietorul preotiei creștine. În acest sens, Sfântul Ioan Gură de Aur spune că între Hristos și Biserică nu poate fi nicio despărțire, fiindcă Biserica moare fără Hristos, iar Hristos moare fără Biserică, după cum capul care se taie de trup moare, iar trupul care se desparte de cap moare și el.

Necesitatea ca preotul să aibă o bună cultură de specialitate este cerută de însăși misiunea preotiei. Ca să poată fi înțeleasă, primită, răspândită și trăită, învățătura creștină a trebuit să fie mai întâi propovăduită și cunoscută. Nu poți iubi ceea ce nu cunoști, fiindcă iubirea vine prin cunoaștere.

Cel mai îndreptățit și totodată obligat să învețe pe credincioși cele duhovnicești este preotul, învățătorul prin excelență al credinței creștine. Pentru a putea fi un bun propovăduitor, învățător și apărător al credinței creștine, preotul trebuie să-și însușească mai întâi o temeinică și aprofundată cunoaștere a învățăturii de credință a Bisericii și a teologiei creștine, precum și a metodelor și a mijloacelor pentru propovăduirea sau transmiterea ei. Ca și ucenicii Domnului, preotul este: „sarea pământului” și „lumina lumii”, „luminează înaintea oamenilor” (Matei 5, 13-16).

În această privință, cităm cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur: „Voi, păstorilor, veți da seama și pentru voi, și pentru oi. Arhierii și preoții și diaconii, fiecare precum s-a încredințat, dar socotiți să nu uitați talanții, socotiți-vă pe voi și pe toată turma, păziți să nu lipsească vreo oaie din turmă, că bine să știți că de va rămânea vreo oaie din turmă pentru lenea voastră și o vor mânca fiarele, toată viața voastră o va pierde, că sângele ei din mâna voastră îl va cere Judecătorul”.

Curăția morală și sfințenia vieții îi sunt absolut necesare preotului în calitate de păstor, conducător și învățător al credincioșilor pe calea mântuirii. Preotul este, prin însăși misiunea sa, un învățător al păstorilor săi, un pedagog, un îndrumător de conștiințe, un făuritor de caractere creștine. El învață însă pe credincioși nu numai prin predică și prin cateheză și nu numai prin îndemnul, sfatul și povăța pe care le dă ca preot, ci și prin exemplul personal al vieții sale. Harul divin pe care îl primește preotul la hirotonie nu-i acordă imunitatea împotriva ispitelor, a slăbiciunilor inerente firii omenești, ci dimpotrivă îi mărește răspunderea, punându-l într-o situație deosebită față de ceilalți oameni. Lupta lui cu pasiunile și cu tentațiile lumii și ale vieții devine mai grea din pricina disproporției colosale dintre înălțimea misiunii lui dumnezeiești și puținătatea puterilor lui omenești, dintre greutatea sarcinii cerești pe care o poartă și slăbiciunea firii sale pământești. Viața spirituală a preotului are, de asemenea, o importanță deosebită, ca exemplu pentru credincioși și ca izvor de putere duhovnicească în misiunea lui de păstor de suflete.

În general, credincioșii se atașează de preot, în măsura în care acesta este apropiat de Hristos prin rugăciune. Duhovnicește, credincioșii se atașează de preotul rugător, mai mult decât de cel savant. Preotul duhovnic nu este numai îndrumător, ci și rugător, ajutând pe credincioșii păstoriți și cu puterea propriei rugăciuni. Sfinții Părinți ai Bisericii au spus că rugăciunea este măsura (termometrul) vieții spirituale, „plugăria” sufletului sau „respirația” sufletului. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Atunci când omul încetează a se ruga, începe a păcătui. Sau: după cum pe vasul fierbinte nu se așază muștele, de sufletul rugător nu se ating patimile”. Neglijarea sau lăsarea în paragină a vieții interioare echivalează cu secarea izvorului care înnoiește puterea preotiei.

Un lucru deosebit pentru un duhovnic bun este de a avea mulți fii duhovnicești, care să se roage pentru el. Întrucât responsabilitatea duhovnicească a preotului este mai mare decât cea a păstoriților săi, preotul are și el nevoie de rugăciunea altora pentru sine. De aceea, chiar Sfinții Apostoli cereau credincioșilor să se roage pentru ei (cf. Coloseni 4, 2-4; I Tesaloniceni 5, 25). Astăzi se impune o atenție sporită în privința cultivării vieții spirituale a preotului, deoarece, în lumea contemporană, societatea pluralistă, pragmatică și individualistă, cu puternice tendințe de secularizare, nu stimulează viața spirituală. Una dintre caracteristicile societății secularizate este tocmai relativizarea vieții morale și spirituale. Greutățile preotiei nu trebuie să descurajeze, să demoralizeze. Sufletul preotului are nevoie, pe lângă vocație și pregătire, de o forță lăuntrică mai mare, care să-i susțină energia și încrederea: iubirea de Dumnezeu și de oameni. Această iubire e ca un „resort elastic, care nu se frânge niciodată sub presiunea împrejurărilor vitrege”.

Iubirea este temelia legăturii sufletești dintre păstor și turmă, dintre preot și credincioși. Iubirea părintească a preotului față de păstoriți se arată în activitatea sa de învățător, de iconom al Sfințelor Taine, de duhovnic și organizator al parohiei. În calitate de învățător al Evangheliei Mântuitorului Iisus Hristos, preotul iubește pe credincioși dacă îi hrănește cu hrană duhovnicească aleasă, înțelept și frumos pregătită din Sfințele Scripturi și din Scrierile Sfinților, potrivit îndemnului Mântuitorului: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul care iese din gură lui Dumnezeu” (Matei 4, 4). Sfântul Apostol Pavel cere ca preoții care se ostensesc cu predicarea cuvântului Evangheliei și cu învățătura de credință să se bucure de o deosebită cinste (cf. I Timotei 5, 17).

În mod deosebit, iubirea față de credincioși se vede dacă preotul apară dreapta credință și îi ferește de rătăcirii sectare. Pe lângă predică și cuvântul scris, preotul trebuie să ofere credincioșilor și exemplul său personal, în a se arăta un bun cunoscător și trăitor al Ortodoxiei. El trebuie să arate cât de mult iubește Biserica Ortodoxă, pentru ca fiii săi duhovnicești să iubească și ei Biserica. În calitate de iconom al Tainelor lui Dumnezeu (cf. I Corinteni 4, 1), preotul iubește pe credincioși dacă se interesează ca ei să se împărtășească de Sfințele Tai-

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și forme de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor.

De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

ne, după o pregătire temeinică. Concluzia pe care o găsim în Evanghelia de astăzi și care să primeze în activitatea slujitorilor Bisericii este că trebuie să cultivăm cu responsabilitate și cu mult simț de răspundere față de turmă cea cuvântătoare. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că preotul trebuie să știe să facă față la toate armele adversarilor săi, să cunoască „toate științele”. El aseamăna comunitatea creștină cu o „cetate a lui Dumnezeu”, pe care „când înțelepciunea, știința și priceperea preotului o înconjoară din toate părțile, ca niște ziduri puternice, toate meșteșugurile dușmanului se termină cu rușinea și bat-

jocura lor, iar locuitorii dinăuntru cetății rămân nevătămați...”.

Să ne ajute Preamilostivul Dumnezeu să ne bucurăm de harul chemării Lui și de roadele lucrării noastre spre slava Lui, amintindu-ne mereu de pilda talanților, unde se spune că stăpânul care a dăruit talanții laudă pe lucrătorul cinstit și harnic, zicând: „Întră întru bucuria domnului tău” (Matei 25, 23). Amin!

Pr. Alin-Constantin Nicola

(predică la Duminica a XIII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 21, 33-44, 3 septembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Cea mai aleasă ființă a neamului omenesc, Maica Domnului, sărbătorită așa cum se cuvine, la început de an bisericesc, pe 8 septembrie

Cununa anului bisericesc debutează în 8 septembrie 2023 cu o sărbătoare în cinstea Celei care L-a adus pe lume pe Mântuitorul sufletelor noastre Iisus Hristos; astfel, în a doua zi de vineri a lunii lui Răpciune, cum este cunoscută în popor luna septembrie, Biserica noastră creștin ortodoxă o sărbătorește pe Prea Sfânta, Prea Curată, Prea Binecuvântată de Dumnezeu Născătoare și Pururea Fecioara Maria, așa cum se spune într-una din rugăciunile Slujbei Sfintei Liturghii.

Originea sărbătorii

Prima și cea mai veche mențiune a sărbătorii *Nașterea Maicii Domnului* o găsim într-un imn scris în secolul al VI-lea; sărbătoarea pare să-și aibă originea în Palestina sau în Siria, unde va pe la începutul secolului al VI-lea, când – după Sinodul Ecumenic de la Efes din anul 431 – are loc o intensificare a cultului Maicii Domnului, îndeosebi în Siria. Prima celebrare liturgică a Nașterii Prea Sfintei Fecioare Maria o întâlnim cu prilejul sfântirii, în secolul al VI-lea, a Băsilicii „Sanctae Mariae ubi nota est”, cunoscută în prezent ca Biserica cu hrumul „Sfânta și Dreapta Ana” din orașul sfânt Ierusalim. Biserica originală, ridicată în secolul al V-lea era o biserică mariană ridicată pe locul cunoscut drept *imașul păstorului* unde se credea că era casa părinților Prea Sfintei Fecioare Maria. Mărturiile documentare atestă faptul că în secolul al VII-lea creștinii bizantini deja sărbătoreau Nașterea Maicii Domnului nostru Iisus Hristos.

În contextul în care povestea Nașterii Prea Sfintei Fecioare Maria era cunoscută doar din surse apocrife, Biserica creștină din apusul Europei a adoptat această sărbătoare într-un mod mai lent decât cea din Răsărit. În acest fel, Nașterea Maicii Domnului a început să fie sărbătorită la Roma spre sfârșitul secolului al VII-lea, fiind adusă în Cetatea Eternă de către călugări orientali.

Biserica din Angers, Franța, a păstrat tradiția potrivit căreia Sf. Maurilius, episcop de Angers, a instituit această sărbătoare în oraș, ca urmare a unei revelații întâmplătoare în jurul anului 430; în noaptea de 8 septembrie, un bărbat a auzit un cor de îngeri slavoslovind în cer și a aflat de la aceștia motivul, îngerii spunându-i că ei se

bucurau întrucât Prea Sfânta Fecioară Maria s-a născut în acea noapte.

Semnificația sărbătorii „Nașterea Maicii Domnului”

Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu reprezintă sfîntenția cea mai înaltă, cunoscută și preacinstită în Biserica noastră creștinească; se cuvenea o astfel de sărbătoare în ziua de opt septembrie deoarece cifra 8 simbolizează ziua veșniciei, viața fără sfârșit, iar datorită ei, Fiul Cel Veșnic al Lui Dumnezeu S-a întrupat, a învins moartea și a dăruit oamenilor viața veșnică și fericită în Împărăția Lui Dumnezeu.

Trebuie spus că Sfânta Scriptură nu ne oferă detalii despre Nașterea Maicii Domnului. Tradiția Sfintei Biserici este cea care ne oferă informații, consemnate și în cărțile de cult și o serie de scrieri, precum *Protoevanghelia lui Iacov*, din secolul al II-lea. Potrivit Sfintei Tradiții, părinții Maicii Domnului erau Sfinții și dreptii Ioachim și Ana. Cu toate că erau în vârstă și nu puteau avea copii, ei își doreau mult un urmaș.

Ioachim era din seminția lui Iuda, în timp ce Ana era din seminția lui Levi, fiind fiica preotului Matan și a soției sale, Mariam. Fiind în vârstă și fără urmași, ceilalți oameni considerau că ar fi blestemați. Într-o zi de sărbătoare, Sfântului și Dreptului Ioachim i-au fost din acest motiv refuzate darurile aduse la templu. De aceea, el a zis către soția sa: „*Mă duc la munte și acolo voi posti și mă voi ruga Lui Dumnezeu să ne dăruiască un copil*”. Apoi, el a mers în peștera proorocului sfânt Ilie, iar Ana se ruga cu durere multă și cu multe lacrimi, în grădina casei sale, zicând: „*Doamne, Atotțiitorule, Cel ce numai cu cuvântul ai făcut cerurile și pământul și toate câte se văd; Cel ce ai zis făpturilor Tale să trăiască și să se înmulțească; Cel ce ai binecuvântat pe Sarra, soția lui Avraam, și ea a născut pe Isaac la bătrânețe și ai dăruit Anei fiu pe Samuel proorocul, dă-mi și mie roadă pântecelui și nu lăsa să fiu de ocară între oameni, că de voi naște fiu sau fiică îl voi închina Ție cu toată inima și-l voi da să slujească în biserica slavei Tale*”.

Sfântul Arhanghel Gavriil, cel care aduce vești bune pentru mântuirea noastră, s-a arătat apoi fiecăruia dintre

cei doi sfinți părinți și le-a vestit faptul că rugăciunea lor nu a fost trecută cu vederea și că Bunul Dumnezeu le va trimite binecuvântarea Sa. După nașterea copilei, la împlinirea vârstei de trei ani, părinții și-au împlinit făgăduința și au dus-o la Templul sfânt din Ierusalim, eveniment prăznuit ca *Intrarea în Biserică a Maicii Domnului*, pe 21 noiembrie.

Sfântul părinte Ioan Damaschin afirmă faptul că „*fierea celor doi părinți s-a biruit prin har și a rămas supusă acestuia. Nu a luat-o înaintea harului. A așteptat neroditoare, până când harul a înflorit rodul*”. Astfel, deși născută în chip firesc, din Sfinții și Dreptii Ioachim și Ana, Maica Domnului a fost și rodul rugăciunilor, făcute cu multe lacrimi și cu frângerea inimii, de către părinții ei, un rod al îndurării Lui Dumnezeu, un copil dorit, cerut și dobândit prin rugăciune. O, ce bine ar fi dacă și părinții din zilele noastre s-ar ruga și ar cere cu stăruință un copil binecuvântat de Dumnezeu, rod al iubirii dintre cei doi și mai ales al îndurării Milostivului Dumnezeu.

Semnificația numelui *Maria*

Părinții i-au ales celei care va fi mama care va da trup de om Lui Dumnezeu-Fiul, Domnul nostru Iisus Hristos, numele sfânt de *Maria*. Acest nume se tâlcuiește *Doamnă* sau *Stea*, arătând de mai înainte strălucirea vredniciei ei de Maică a Cuvântului Lui Dumnezeu și Stăpânului tuturor.

Să cinstim și noi așa cum se cuvine această mare sărbătoare a Maicii Lui Dumnezeu, să participăm la Sfânta Liturghie în ziua de 8 septembrie, să citim Acatistul Nașterii Maicii Domnului și – mai ales – să urmăm smereniei, bunătății și facerilor de bine ale aceste ființe alese, mai cinstită decât heruvimii, serafimii și decât tot neamul omenesc.

Marius Stochițoiu

(reflecție la 8 septembrie, Sf. Ev. Luca 10, 38-42; 11, 27-28)

Sursă foto: doxologia.ro

Convorbirea lui Iisus cu Nicodim

În această duminică, dinaintea Înălțării Sfintei Cruci, se citește pericopa evanghelică de la Sfântul Evanghelist Ioan, din capitolul al-III-lea, în care este prezentată convorbirea lui Iisus cu Nicodim.

Nicodim fiind un om de bază în societate, din tagma cărturarilor iudei și un om de vază al sinedrului. Acesta a descoperit în Mântuitorul Iisus Hristos împlinirea tuturor profețiilor vechi-testamentare.

Nicodim a venit noaptea la Mântuitorul pentru a-i fi lămurite toate întrebările care îl nelinișteau. Mântuitorul

testament Botezul, care este tip al morții, dar și al vieții. Chipul morții fiind apa, cea care ne acoperă, iar arvuna vieții ne-o dăruiește Duhul”. Aceasta înseamnă a se naște cineva de sus, din apă și Duh, prin apă moare pentru păcat, iar prin Duhul se naște la o viață nouă. Sufletele celor botezați se luminează, cunoscându-L astfel pe Dumnezeu. Între viața fizică și cea spirituală există câteva asemănări: ambele indică începutul unei vieți noi și niciuna dintre ele nu este opera noastră, ci un dar pe care îl primim.

Cel care a făcut posibilă această naștere este „Cel ce S-a pogorât din Cer, Fiul Omului, Cel ce este în cer” (Ioan 3,13). Prin coborârea din cer a Fiului Omului se înțelege Întruparea Sa.

Taina aceasta a coborârii Fiului lui Dumnezeu se desăvârșește prin Cruce. Nașterea din nou, nu înseamnă a intra din nou în pântecele maicii, așa cum credea Nicodim, ci a avea botezul cu apă și cu Duhul Sfânt, focul dumnezeirii, pe care l-au primit și îl dau mai departe apostolii Domnului.

Această convorbire cu Nicodim este o dovadă a imposibilității inteligenței și culturii de a constitui singure calea către Hristos. Momentul cu Nicodim este și singurul exemplu al unui fariseu luminat de virtutea credinței. El își dă seama că numai unul care vine de la Dumnezeu poate să săvârșească ceea ce face Mântuitorul.

Despre Nicodim ni se mai vorbește în Sfânta Scriptură și în alte împrejurări. Nicodim este acela care intervine pentru Hristos în fața arhiereului și fariseilor. Nu cumva legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi și nu știe ce a făcut? (Ioan 7,51).

Acesta este alături și de Iosif din Arimateea, unul dintre cei care s-a îngrijit pentru înmormântarea Domnului, aducând o sută de litre dintr-un amestec de smirnă și aloe (Ioan 19,39).

Așadar, acest dialog tainic dintre Mântuitorul Iisus Hristos și Nicodim are ca punct fundamental mărturisirea directă a identității lui Hristos de către Sine însuși. El este

Mântuitorul i se adresează acestuia ca unui om inteligent, considerându-l „învățător al lui Israel” (Ioan 3,10). Nu îi vorbește acestuia în pilde sau parabole, ci îi adresează acestuia direct răspunsurile la întrebările care îl măcinau.

Vorbindu-i lui Nicodim a spus: „Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,5).

Acesta nu a înțeles mare lucru și chiar și-a exprimat nedumerirea zicând: cum poate omul să se nască fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?

Mântuitorul voia să îi transmită lui Nicodim necesitatea botezului, dar în același timp și coordonatele vieții launtrice. Astfel, pe lângă nașterea aceasta firească sau trupească, mai este o naștere care este mai presus de fire, duhovnicească „din apă și din Duh”, iar fără ea omul nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.

Sfântul Vasile cel Mare, vorbind despre Sfântul Duh ne spune: „Domnul, Iconomul vieții noastre, ne-a lăsat drept

Cel care a venit din cer întrupându-se și nimeni nu s-a mai suit vreodată acolo în afară de El.

Prin acest dialog Domnul nostru Iisus Hristos arată faptul că toți oamenii sunt chemați la mântuire și toți sunt primiți, după măsura pregătirii.

Sfântul Serfim de Sarov a spus că omul, pe tot parcursul vieții sale trebuie să se străduiască pentru a dobândi harul Duhului Sfânt. Mesajul acestei Sfinte Evan-

ghelii este acela că noi suntem chemați să trăim viața pământească alături de Dumnezeu. De aceea și Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat, pentru a-l ridica pe om la trăirea împreună cu Dumnezeu.

Prof. Toma-Gheorghe Rădulescu

(reflecție la Duminica dinaintea Înălțării Sf. Cruci,
Sf. Ev. Ioan 3, 13-17, 10 septembrie)

Sursă foto: ziarullumina.ro

Poezie creștină

Vrut-a Domnul să ne-ajute
Să scăpăm toți de cel rău:
Ne-a dat în dar Sfânta Cruce
Să-o avem pavază mereu.

A trebuit să suporte
Batjocura evreiască
De-a fi spânzurat pe Cruce,
Ca pe noi să ne mântuiască.

Aceasta era în acea vreme,
Pedeapsa înjositoare
Pentru cei fără-de-lege:
Cruntă și umilitoare.

Au găsit ei de cuviință,
Din rațiune pământească,
Ca, pe cea mai nobilă ființă,
Pe lemn să o răstignească.

Chiar de n-au găsit vreo vină,
Au strigat toți într-un cor:
— Răstigniți-L ! Răstigniți-L!
Urla întregul popor.

Și S-a uitat, blând, Iisus,
Fără să se-mpotrivescă,
Fiindcă ne-a iubit nespus
Trebuia să pătimească.

S-a dat în mâinile lor
Și-a răbdat de bunăvoie
Noianul umilințelor;
Îndurând tot cu-a Sa voie.

De sus, de pe lemnul crucii,
Îi privea cu luare-aminte
Și pentru a lor iertare,
Împlora pe-al Său Părinte.

Găsindu-le chiar și scuză,
Spunând „că nu știu ce fac”,
Nu le-a adus vreo acuză;
Dimpotrivă, i-a iertat!

A suferit multă durere,
Dar a vrut brațele să-ntindă:
Și prin a Sa mare Putere
Lumea-ntreagă să cuprindă,

Ca să fim la adăpost,
Protejați de tot ce-i rău,

Sfânta Cruce cu a ei putere Înălțarea Sfintei Crucii (14 septembrie)

Să ne vadă mântuiți,
Împăcați cu Dumnezeu.

Cu iubirea Sa nemărginită,
Pe toți oamenii a-îmbrățișat,
Cu dragostea Sa divină,
Pe toți ne-a binecuvântat.

Prin jertfa pe Cruce-a biruit
Domnul nostru Iisus Hristos;
A răbdat mult și-a chinuit,
Dar din vechiul păcat ne-a scos!

Astfel, obiectul de tortură,
Crâncen și înjositor,
A luat o altă turnură,
Devenind biruitor.

„Cuvântul Crucii e nebunie
Pentru toți acei ce pier”, (Cor. 1, 18)
Dar pentru noi, e-n veșnicie,
Mântuitorul giuvaier.

Este foc ce înspăimântă
Pe potrivnicii omenirii
Și oricând li se arată,
Sunt în culmea îngrozirii.

Cinstirea Sfintei Crucii a început,
După Învierea Domnului,
„Iar mie nu-mi este a mă lauda
Decât numai în Crucea Domnului”. (Ap. Pavel)

Arătându-i-se pe cer
Împăratului Constantin
Ziua în amiaza-mare,
El s-a convins că-i semn divin.

Erau litere formate
Din strălucitoare stele,
Sub forma Crucii așezate
Maiestos, scriind prin ele:

„Prin aceasta vei învinge”
Și-ntr-adevăr, așa a fost.
Pe mulți a putut convinge
Să creadă-n Iisus Hristos.

După ce l-a biruit
Pe Maxențiu cel tiran,
El, creștinismul a cinstit,
Dând „Edictul din Milan”(313)

Apoi, Împăratul Constantin,
A trimis pe maica sa
Cu bani la Ierusalim:
Urcând ea pe Golgota,

După 300 de ani,
Aproape de Sfântul Mormânt,
S-a descoperit printr-o minune
Crucea Domnului cel Sfânt.

Și S-a evidențiat
De crucile tâlharilor,
Că pe-o fecioară-a înviat,
Spre uimirea martorilor.

A sărutat Sfânta Elena
Crucea și i s-a închinat,
Împreună cu poporul
Cel de față adunat.

Și fiind mulțime mare,
Pe patriarhul Macarie au rugat
Și-n ziua de 14 septembrie,
Crucea Domnului a înălțat.

Și-a văzut-o tot poporul;
Cu evlavie s-a închinat

Dumitra Groza

Strigând: „Doamne, miluiește!” Și cu credință s-a rugat.	Predând-o lui Zaharia, Patriarhului creștin,	Lumea-ntreagă, pe vecie, Din al strămoșilor păcat.
Pe 7 mai 351, de Cincizecime, A apărut din nou pe cer Deasupra muntelui Golgota Crucea, un divin mister.	Care, cu cinste mare, A păstrat odorul sfânt, Fiind o binecuvântare, Creștinilor pe pământ.	Cu sângele Său a sfințit Crucea, Iar prin a Sa Sfântă Înviere, Viață veșnică ne-a adus în dar, Fiind cea mai mare mângâiere.
Minunându-se, cu teamă, Tot poporu-a-nmărmurit. Deasupra Ierusalimului, Crucea mult a strălucit.	Apoi, Heraclie împăratul, Cu mult alai a mutat Crucea la Constantinopol, Să fie aproape de palat.	Prin jertfa Sa mântuitoare, Avea să lege Cerul de pământ, Făcându-l cetățean al Raiului Pe tot omul ce-ascultă-al Său cuvânt.
Astfel, mulți s-au încredințat, Că Hristos este Mesia, Dreapta credință-au îmbrățișat, Exprimându-și bucuria.	Cam de la această dată (633) Lemnul Crucii s-a împărțit, (La biserici, câte o bucată), Tocmai spre a fi cinstit.	Jertfa Domnului Hristos pe Cruce, A exprimat iubirea lui Dumnezeu Față de întreaga omenire, Scoțându-ne din mâna Celui Rău.
Cinstirea Crucii a sporit, Chiar de nu pe toți îi încântă, Când perșii au cucerit (615) O parte din Țara Sfântă,	Dar, Crucea Domnului Hristos Păstrează-ntreaga putere, Taina și lucrarea ei vie, Pentru creștini, mângâiere,	Atâta bucurie ne aduce Fiind scut împotriva demonilor: „Bucură-te cinstită Cruce, Păzitoare a creștinilor”.
Că jefuind Ierusalimul, Au luat, fără temeii, Printre multe alte-odoare Și lemnul Sfintei Crucii cu ei.	Pavăză și scut puternic Împotriva celui rău, Pentru că prin Ea lucrează Puterea lui Dumnezeu.	Noi Îți mulțumim, Hristoase, Pentru toate ce-ai răbdat; Cântăm cu recunoștință, Fiindcă, Crucea Ta ne-ai dat.
Domnul nu a îngăduit Asemenea nedreptate. Heraclie, la luptă-a pornit Și-a învins tot ce se poate.	Prin Cruce Domnul ne-a izbăvit De păcatul strămoșesc, Ce se transmisese succesiv Către tot omul pământesc.	„Crucii Tale ne închinăm Stăpâne și Sfântă Învierea Ta O lăudăm și o mărim!” Acum și în vecii vecilor, Amin!
Perșii au fost siliți s-aducă Crucea înapoi la Ierusalim;	Crucea-i Altarul de Jertfă Prin care Domnu-a răscumpărat	(14 sept. 2012) Sursă foto: basilica.ro

Istoria descoperirii Sf. Crucii

Azi e zi de mare sărbătoare. Prăznuim înălțarea celui mai cunoscut simbol al creștinismului. Sf. Cruce se află în strânsă legătură cu răstignirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Însă, înainte de acest eveniment, ea reprezenta un lucru de rușine. Această moarte pe un asemenea obiect era considerată ca fiind cel mai umilitor mod prin care cineva putea să fie pedepsit pentru faptele sale rele. Vedem câtă smerenie a avut Domnul nostru Iisus Hristos! Cel fără de păcat a preferat să sufere la maxim pentru mântuirea noastră. Omenește, e imposibil de înțeles de ce Dumnezeu a ales această cale de a scăpa de păcatul strămoșesc!

Ce am putea să-l mai cerem lui Dumnezeu? El ne-a dăruit totul. De fapt, El S-a sacrificat pentru noi. Deși, Îl supărăm atât de des, totuși, iubirea Sa e infinită. De aceea, Hristos e unic. În nicio altă credință, Dumnezeu nu mai suferă pentru om. Orice am face pentru Dumnezeu, tot e puțin. Dacă am înțelege iubirea lui Hristos, am fi mai buni. Deși, atât de prețuită în zilele noastre, totuși, după răstignirea Mântuitorului nostru Hristos, informațiile despre Sf. Cruce s-au pierdut în primele secole creștine. Există anumite variante care vorbesc despre ce s-ar fi putut întâmpla cu Sf. Cruce după răstignire. Una zice că ucenicii ar fi îngropat lemnul Sf. Crucii la poalele Golgotei. Alta spune că soldații romani ar fi aruncat cele trei cruci într-o cisternă săpată în piatră. Acolo erau aruncate gunoarele din oraș, astfel fiind acoperite crucile. De abia în anul 326, aceasta a fost redescoperită de către Sf. Elena, mama primului împărat

creștin al Romei, Constantin cel Mare. Aceasta a fost găsită sub dărâmăturile Ierusalimului. Era ziua de 3 mai. La un șantier de săpături de la Golgota, câțiva bărbați lucrau. Pe acel deal, Mântuitorul nostru a fost răstignit. La un moment, apare silueta unei anumite femei. Aceasta era acoperită cu togă roșie. Acest oraș fusese distrus în urmă cu două secole de împăratul roman păgân și anticreștin, Hadrian. Într-o clipă, unul dintre bărbații respectivi merge la ea. Sub pietrele unui fost templu care fusese închinat zeiței romane păgâne, Venus, au fost descoperite trei cruci realizate din lemn. Acea femeie se îndreaptă înspre monument. Pe una dintre aceste cruci erau scrise în limba latină următoarele cuvinte „Iisus din Nazaret, regele iudeilor”. O femeie care se află pe moarte a fost adusă pe targă cu scopul de a atinge de lemnul sacru. Pacienta respectivă s-a ridicat singură. A început să meargă. Elena dăduse porunca de a se săpa în cetate. Datorită acestei decizii, s-au descoperit cele trei cruci făcute din lemn. Foarte ușor a fost identificată Crucea pe care fusese răstignit Mântuitorul. Doar a Acestuia avea cuie bătute în ea. Tâlharii de pe cruce răstigniți împreună cu Hristos fuseseră legați cu funiile de acestea. Totuși, pentru a nu exista suspiciuni că această cruce a lui Iisus Hristos ar fi putut să fie o copie, ea a fost așezată peste un om mort. Acesta a înviat, rostind cuvinte de slavă pentru Dumnezeu. Fiul său, Constantin, a primit de la mama sa, Elena, acasă, un fragment din lemnul Sf. Crucii și două cuie cu care fusese Hristos răstignit. În Bazilica „Sfânta Cruce” din Ierusalim, care a fost zidită

de Elena, a fost pusă Sf. Cruce descoperită pe Golgota. Tot în biserica aceasta, au mai fost depuse un cui și placa pe care Pontiu Pilat pusese a se scrie inițiale INRI. Biserica a fost sfințită pe data de 13 septembrie. Ziua următoare, aceasta a fost arătată mulțimii, de către Macarie, episcopul Ierusalimului, din amvonul Bisericii Sf. Mormânt. La doar câțiva ani, după descoperirea acesteia, creștinii europeni veneau deja acolo. Peste mai puțin de un secol, împăratul Teodosie al II-lea, a acoperit cu aur și diamante, o cruce înălțată din metal, în fața bazilicii.

La începutul sec. al VII-lea, a fost răpită de către perși. După puțin mai mult de un deceniu, aceasta a fost recuperată de bizantini. La finalul secolului al XI-lea, a declanșat prima cruciadă. Musulmanii conduceau orașul deja de câteva secole. Secolul următor, aceasta a fost preluată, ulterior, aceasta dispărând, după ce fusese așezată pe o cupolă. În jurul anului 1250, împărați latini ai Orientului, au vândut fragmente unor suverani din Occident.

Fragmente din aceasta se află în Ierusalim, Roma, Constantinopol, Grecia, Muntele Athos, Veneția, Franța, Germania, Belgia, Spania etc. Cea mai mare bucată din Sf. Cruce a fost adusă pentru câteva săptămâni și în țara noastră, în urmă cu aproximativ 20-30 de ani.

Chiar dacă există păreri care zic că toate aceste istorisiri ar fi niște legende, acestea nu trebuie să fie luate în considerare. Azi, e zi de post, deși e sărbătoare. Vom zice că e greu să postim. Dar oare cât de mult a suferit Hristos pentru noi? Efortul pe care îl depunem reprezintă o secundă față de veșnicia pe care o putem dobândi. Însă, ne limităm doar la viața aceasta. Vedem atât de multă suferință în lumea aceasta. Dar, tot noi, suntem cei care ne plângem. Zicem că avem o cruce mult prea grea. Deși, putem vedea, vorbi, merge, scrie, respira etc. Unii oameni doar visează la asemenea acțiuni. Pentru noi, acestea

par niște banalități. Cât de ușor ne rugăm lui Dumnezeu, să ne ajute. Cât de uituci suntem, când vine vorba de a ne ruga pentru ceilalți. Sunt părinți care chiar dacă și-ar vinde casa, n-ar avea destui bani încât să plătească o operație pentru ca să salveze viața propriului copil. Dar tot noi suntem invidioși că vecinul are mașină mai scumpă decât a noastră. Suntem dispuși să renunțăm la totul, doar pentru a dobândi o plăcere trecătoare de o clipă. E drept că Dumnezeu nu dă nimănui o cruce mai grea decât poate să ducă fiecare. Dar, aceasta nu înseamnă că

Dumnezeu ar fi de vină că păcătuim. Nu Dumnezeu e cel care dă boala omului. El singur a ales-o de bunăvoie atunci când a ales să devină rob al păcatului. Când trecem pe lângă o biserică, atât de grăbiți suntem, încât facem o cruce mai mult în bătaie de joc. Dumnezeu e bun. Dar e și drept. În loc să zicem că de ce Dumnezeu ne dă o suferință, mai bine ne-am întreba de ce n-am vrut să facem voia Sa. E greu să mai crești încă un copil. Dar e atât de ușor să ai vicii. Și apoi, zicem că de ce copilul nu ne ascultă. Dumnezeu nu ne-a dat libertatea ca să facem ce vrem. Bun lucru e a ne închina Sf. Cruci a lui Hristos. Însă, dacă ne-am gândi mai des la ce reprezintă Sf. Cruce, ar fi momentul care ar duce la schimbarea vieții noastre.

Ușor ne vine să zicem că viața e grea. De fapt, viața e frumoasă. Depinde doar de noi s-o prețuim așa cum trebuie. Sunt oameni în scaun cu roțile care au puterea să glumească sau să spună că sunt fericiți. În schimb, noi cei normali la trup, zicem că o ducem rău. Imposibilul poate deveni realitate. Dumnezeu să-i ajute pe toți oamenii! Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin Popescu

(reflecție la 14 septembrie, Sf. Ev. Ioan 19, 6-11; 13-20; 25-28; 31-35)

Sursă foto: doxologia.ro

Luarea crucii și urmarea lui Hristos!

„Zis-a Domnul: Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape viața, și-o va pierde, iar cine își va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va mântui” (Marcu 8, 34-35)

Sfânta Evanghelie ne spune că Domnul nostru Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, a chemat la Sine și mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, deci nu a chemat numai pe ucenici, ci și mulțimea, ceea ce înseamnă că chemarea lui Dumnezeu este adresată tuturor, astfel că oricine voiește poate să-L urmeze pe Domnul. Pentru că omul a primit acest dar de la Dumnezeu, voința liberă, liberă dacă trăiește în Dumnezeu, pentru că fără Dumnezeu nu există decât robie și din această cauză Dumnezeu face apel la voința omului.

Deși pare greu și dureros ceea ce cere de la noi Domnul, să ne lepădăm de noi înșine și să ne luăm crucea, putând crede că El ne impune o povară, însă nimic din ceea ce ne cere Dumnezeu nu este nici greu și nici dureros, pentru că El însuși ne ajută să îndeplinim ceea ce ne cere, căci fără Mine nu puteți face nimic (Ioan 15, 5). De asemenea dacă am avea în vedere dragostea, am ști că orice lucru pe care ți-l cere cel pe care îl iubești este ușor, așa și noi dacă l-am iubi pe Dumnezeu, dragostea ne-ar face ușoară orice poruncă a Sa, care nu este pentru Sine ci pentru binele nostru, căci Dumnezeu nu ne cere ceva pentru binele Său că nu-i lipsește Lui ceva pe care să i-L dăm noi. Din nefericire noi ne iubim mai mult pe noi, și aceasta în mod greșit, așa cum au făcut oamenii de la început când nu au dorit să rămână în ascultarea de Dumnezeu și au preferat iubirea de sine în locul iubirii lui Dumnezeu, pentru că dacă ne-am iubi cu adevărat, am vrea și noi binele pe care ni-l vrea Dumnezeu.

Crucea pe care trebuie să o ia fiecare dintre noi, este propria noastră osteneală cu care noi contribuim la lucrarea mântuirii, propriile noastre anxietăți și suferințe pe care le avem în timpul acestei vieți trupești, căci trupul are forma unei cruci. A-ți lua crucea și ai urma lui Hristos, înseamnă că acela care poartă crucea va trece prin acele situații împovăraătoare, urmând învățăturilor și poruncilor Domnului, în care vom găsi mulți care ne vor lua în râs, care ne vor contrazice, ne vor condamna și persecuta, căci „Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinarea lui Dumnezeu” (Ioan 16, 2). așa cum au făcut cu Mântuitorul Hristos, neavând și necunoscând înțelepciunea cea tainică a lui Dumnezeu, pentru că dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei (I Corinteni 2, 8).

„Căci cine va voi să-și scape viața (sufletul) și-o va pierde, iar cine își va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va mântui”. Înseamnă că trebuie să omorăm în noi înșine tot ceea ce ne desparte de Dumnezeu și ne face profund atașat de cele pământești căutând plăcerea cea fără de măsură și fără de sațiu în această viață, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume (I Ioan 2, 16) și neglijând în felul acesta viața veșnică. Pentru a-l urma lui Hristos, avem nevoie de smerenie, de lepădare de sine, așa cum Domnul a fost smerit, și S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce (Filipeni 2, 8), pentru că altfel calea omului în lumea aceasta este plină de obstacole, întrucât păcatul a transformat-o așa, în timp ce Domnul prin Moartea și Învierea Sa ne-a făcut-o netedă, mergând El Însuși pe ea înaintea noastră și fiind El Însuși Calea.

Această lume vorbește de poftă, plăcere, de adulter, de iubire de bani și de înșelare, așa cum a văzut Eva în pomul din care Dumnezeu le ceruse oamenilor să nu mănânce, dar femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, pentru că dă știință, a luat din el și a mâncat și a dat bărbatului său și a mâncat și el (Facere 3, 6), despărțindu-și în felul acesta mintea și inima de Dumnezeu și alipind-o de cele materiale, de cele pământești, pe care noi trebuie să le disprețuim, sau să le folosim în așa măsură încât să nu le iubim mai mult decât pe cele cu adevărat bune și nepieritoare. Pentru că lumea este frumoasă și trebuie iubită dar numai în legătură cu Creatorul ei, ea este darul lui Dumnezeu pentru om, însă noi nu trebuie să rămânem robiți darului uitând de Dăruitor. Același lucru se întâmplă și în relațiile dintre oameni. Cineva îi dă un dar aproapelui său. Dar cel care l-a primit începe să disprețuiască pe cel care i-a dat darul și să iubească mai mult ce a primit decât pe cel pe care i l-a dat, și chiar uneori ajunge să nu îl mai vadă pe cel pe care i l-a dat ca pe un prieten ci ca pe un dușman. Dar așa cum noi, îi iubim mai mult pe cei care ne iubesc pe noi, decât cadourile noastre, sau pe cei ce ne iubesc pe noi cu adevărat, mai mult decât pe cei ce ne fac daruri iar în realitate ne disprețuiesc, tot astfel și Dumnezeu îi iubește mai mult pe cei ce îl iubesc pe El, mai mult decât darurile Sale, sau pe cei care se oferă pe ei

înșiși și viața lor ca dar lui Dumnezeu, mai mult decât darurile pe care le oferă cineva ca jertfă lui Dumnezeu sau în numele lui Dumnezeu. Așa cum au făcut Sfinții Apostoli „Iată noi am lăsat toate și Ți-am urmat Ție” (Matei 19, 27).

Societatea contemporană în care trăim este într-o continuă prefacere, schimbare și transformare, așa cum de altfel a fost și va fi întotdeauna, singura diferență este ținta la care se raportează, valorile după care se conduce, valori care nu au nici o legătură cu Dumnezeu, de aceea nimic fără Dumnezeu nu poate dăinui. Dimpotrivă dacă ții seamă de Dumnezeu și ții seamă de legile veșnice ale Lui și încerci în măsura voinței și a putinței să te raportezi la poruncile Lui, respectând libertatea și alegerile celui alt ești privit ca retrograd, învechit, înapoiat, de ev mediu și dacă îți mai respecti și apreciezi originile, ești catalogat ca naționalist, fundamentalist sau orice alte ...ist sau ...isme, pe când dacă nu te raportezi la nimic, calci orice în picioare, faci totul împotriva oricăror norme morale și de bun simț lăsate de Dumnezeu, atunci ești deosebit, ești la modă, ești cool, deși ești fără rădăcini și fără perspectivă.

Asupra acestui lucru ne atrage atenția Sfânta Evanghelie când spune: „Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri”. Dacă ești credincios atunci nu te rușinezi de faptul că Fiul lui Dumnezeu a fost răstignit, chiar dacă cei din jurul tău te privesc ca pe un ieșit din normalul anormal, căci sunt mulți care se cred sau se declară credincioși dar nu au nici o problemă de a face ceea ce vor, de a nu se raporta cu nimic la Dumnezeu și de a face cele contrare poruncilor și rânduielilor Lui, pentru că ei au credința „lor” în suflet. Cum să te numești creștin, dacă te rușinezi de ceea ce vor zice alții dacă te văd că nu faci ceea ce fac ei, dacă nu bârfești, dacă nu curvești, dacă mergi la Biserică, dacă ții post, dacă îți faci semnul crucii, într-un cuvânt dacă faci altceva decât ceea ce fac majoritatea, care nu are nici o treabă cu Dumnezeu, dacă roșești sau te temi de ce vor zice alții de tine, că-i aparții lui Hristos.

Dar mărturisești că îți porți crucea și îi urmezi Celui Care a fost ascultător de Tatăl până la moarte, și încă moarte pe cruce (Filipeni 2, 8), doar dacă ești dispus să suporti toate nedreptățile și prigonirile pentru că îl ascuți pe Hristos, pentru că numai astfel poți vedea Împărăția lui Dumnezeu și poți ajunge la Înviere, numai dacă ai purtat crucea și ai trecut prin răstignire: „Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftele” (Galateni 5, 24). Atunci vei fi un fericit, căci: „Feriți-vă să fiți voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind din pricina Mea. „Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigoniți pe proorocii cei dinainte de voi” (Matei 5, 11-12).

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica după Înălțarea Sf. Cruci,
Sf. Ev. Marcu 8, 34-38; 9, 17 septembrie)

Sursă foto: ortodoxiadreaptacredinta.wordpress.com

File de Sinaxar

Mutarea moaștelor Sfântului Ierarh Nectarie (3 Septembrie)

„Sfânta mutare din mormânt a curatelor tale moaște prăznuind, Sfinte Ierarhe Nectarie, sfințire trupurilor și sufletelor și tămăduire feluritelor patimi luăm, la tine căzând cu evlavie, strigând harului tău: Slavă Celui ce cu strălucire te-a slăvit pe tine, slavă Celui ce te-a sfințit pe tine, slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri”. (Tropar)

Sfântul Ierarh Nectarie este unul dintre cei mai mari sfinți ai secolului al XX-lea. Ierarh, erudit teolog, scriitor, predicator neobosit, a atins și atinge nenumărate suflete, îndrumându-le spre mântuire. Mare făcător de minuni, prieten al tuturor celor aflați în necazuri și dureri, ajută grabnic în situații care par fără ieșire.

Sfântul Nectarie era un adevărat isihast și un mare lucrător al rugăciunii lui Iisus, care îi dădea multă pace, bucurie, blândețe și îndelungă răbdare. Cu aceste arme el biruia neîncetat pe diavoli, creștea duhovnicește pe cei din jurul său și avea întotdeauna pace și bucurie în Hristos, nebăgând în seamă defăimarea și osândirea celor din jurul său.

A trăit ca un înger în trup, iubind neîncetata rugăciune, tăcerea, smerenia, postul și milostenia. Sfântul Nectarie trăgea pe mulți la Hristos, revărsând în jurul lui, pacea, bucuria și lumina cea necreată a Duhului Sfânt, prin care mângâia și odihnea pe toți care veneau la chilia lui. Din această cauză, diavolul, nerăbdând nevoia lui, până la sfârșitul vieții sale a ridicat împotriva Sfântului multe calomnii și vorbe rele din partea multor clerici și ierarhi greci, care, din cauza invidiei, îl cleveteau și îl acuza, atât pe el, cât și mănăstirea lui. Dar fericitul Nectarie le răbda pe toate, în numele lui Hristos, Care locuia în inima sa.

Simțindu-și sfârșitul aproape, pe când făcea un pelegrinaj cu icoana Maicii Domnului în insu-

la Eghina, Sfântul Nectarie a descoperit ucenicilor săi că în curând va pleca la Hristos. Apoi, îmbolnăvindu-se, a fost dus la un spital din Atena. Dar el răbda cu tărie toată boala și ispita, așteptând cu bucurie ceasul ieșirii sale din această viață.

După aproape două luni de suferință, Sfântul Nectarie și-a dat sufletul cu pace în mâinile lui Hristos, la data de 8 noiembrie, 1920, izbăvind-se de toate ispitele acestei vieți, pentru care s-a învrednicit să se numere în ceata sfinților lui Dumnezeu.

Trecând mai bine de douăzeci de ani, trupul său s-a aflat în mormânt întreg și nestricat, răspândind multă mireasmă. La data de 3 septembrie 1953, sfințele sale moaște au fost scoase din mormânt și așezate în biseri-

ca mănăstirii din Eghina, pentru cinstire și binecuvântare. În anul 1961, Sinodul Bisericii din Grecia, văzând numeroasele minuni care se făceau la moaștele sale, l-au declarat sfânt, cu zi de prăznuire la data de 9 noiembrie, devenind astfel cel mai venerat sfânt din această binecuvântată țară ortodoxă.

Rugăciune către Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina¹

O, preasfinte și întru tot lăudate, mare făcătorule de minuni Nectarie, primește această puțină rugăciune de la noi, nevrednicii robii tăi, căci către tine, ca la un adevărat izvor de tămăduiri și grabnic folositor și ajutor prea minunat scăpând și către sfânt chipul icoanei tale privind, cu lacrimi fierbinți ne rugăm ție: vezi, sfinte, durerile noastre, vezi sărăcia și ticăloșia noastră. Vezi rănilor sufletelor și ale trupurilor noastre. Ne rugăm ție, Sfinte Ierarhe Nectarie, grăbește de ne ajută cu neîncetatele și sfințele tale rugăciuni și ne sprijinește pe noi, robii tăi. Ia aminte la suspinele noastre și nu ne trece cu vederea pe noi, ticăloșii și scârbiții, că știm, sfinte al lui Dumnezeu, că și după mutarea ta din viața aceasta trecătoare cine a năzuit la ajutorul tău și cu credință ți s-a rugat nu a rămas neajutat. Că cine te-a chemat întru ajutor și nu l-ai auzit? Sau cine, în dureri fiind și alergând spre ajutorul tău, nu i-ai ușurat suferința?

Minunile și ajutorul tău ne-au făcut și pe noi, ticăloșii și scârbiții, să te chemăm să ne vii în ajutor. Știm, o, alesule Ierarh, de mulțimea tămăduirilor pe care le-ai făcut, nou doctor fără-de-argintî arătându-te. Nu cunoaștem nici suferință și nici durere pe care să nu le poți alina. Nu cunoaștem nici o boală căreia tu să nu îi poți aduce tămăduire, dar mai mult decât atât, nu numai că ai tămăduit boli despre care doctorii ziceau că nu pot fi tămăduite, ci și pe mulți bolnavi i-ai ajutat să se întărească în credință și în răbdare, și să

ia plată de la Dumnezeu pentru osteneala lor.

Îngenunchind, ne rugăm ție, Sfinte Ierarhe Nectarie, ca să te rogi pentru noi lui Hristos, Cel Ce n-a trecut cu vederea rugăciunile tale cele jertfelnice, ci te-a întărit și te-a primit în cereștile locașuri. Către Acela roagă-te, ca să fim și noi ajutați și miluiți cu rugăciunile tale, și din pagube și necazuri izbăviți, ca să binecuvântăm pe Dumnezeu Cel în Treime lădat, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Pr. Daniel Budeanu

Sursă foto: pravila.ro

¹ <https://doxologia.ro/rugaciune-catre-sfantul-ierarh-nectarie-de-la-eghina>

Despre ascultare

„Învățătorule, toată noaptea ne-am ostenit și nimic nu am prins, dar după cuvântul Tău, vom arunca mrejele” (Luca 5,5)

De la începutul zidirii lumii toți oamenii care au ascultat de Dumnezeu au fost fericiți și în veacul de acum și în cel viitor. Așa vedem că strămoșii noștri, Adam și Eva, cât au ascultat de Dumnezeu, Făcătorul lor și au păzit cu sfințenie porunca Lui, au fost fericiți și s-au îndestulat de toată frumusețea și desfătarea raiului. Iar când de bună voie s-au abătut de la ascultare și au călcat porunca Ziditorului lor, au fost pedepsiți și izgoniți din rai (Facere 3, 16-19). Dacă vom merge cu memoria prin istoria cea sfântă a lumii adică prin cele scrise în Sfânta și dumnezeiasca Scriptură vom vedea că toți oamenii sfinți și aleși ai lui Dumnezeu, care au ascultat și au împlinit poruncile Lui, au fost fericiți pe pământ și s-au învrednicit de binecuvântarea lui Dumnezeu.

Bunul Dumnezeu face mari promisiuni celor ce vor asculta de El și de poruncile Lui. Auzi ce zice Dumnezeu către poporul Său Israel: „De veți asculta cu luare aminte cuvântul Meu și veți face toate câte vă

poruncesc și de veți păzi legământul Meu, Îmi veți fi popor ales din toate neamurile, că al Meu este tot pământul, iar voi Îmi veți fi preoție împărătească și neam sfânt” (Ieșire 23, 22). Apoi zice: „Să slujești numai Domnului Dumnezeului Tău și El va binecuvânta pâinea ta, vinul tău, apa ta, și va abate bolile de la voi. În țara ta nu va fi femeie care să nască înainte de vreme sau steapă și voi umple numărul zilelor tale. Groază voi trimite înaintea ta și voi îngrozi pe tot poporul asupra căruia veți merge și voi pune pe fugă pe toți vrăjmașii tăi” (Ieșire 23, 25-27).

Iarăși zice: „De veți umbla după legile Mele și de veți păzi și plini poruncile Mele, vă voi da ploaie la timp, pământul și pomii își vor da roadele lor, iar treieratul vostru, va ajunge până la culesul viilor. Culesul viilor va ajunge până la semănat, veți mânca pâinea voastră cu mulțumire și veți trăi în pământul vostru fără de primejdie. Voi trimite pacea pe pământul vostru și nimeni nu vă va tulbura; voi alunga fiarele sălbatice și sabia nu va trece prin pământul vostru; voi alunga pe vrăjmașii voștri și vor cădea uciși înaintea voastră; cinci din voi vor birui o sută și o sută din voi vor goni zece mii, și vor cădea vrăjmașii voștri de sabie, înaintea voastră. Căuta-voi spre voi și vă voi binecuvânta; veți avea copii, vă veți înmulți și voi fi statornic în legământul Meu cu voi; veți mânca roadele vechi din anii trecuți și veți da la o parte pe cele vechi pentru a face loc celor noi” (Levitic 26, 3-10).

În Legea cea Nouă, cea mai mare și mai desăvârșită ascultare și supunere față de Dumnezeu, a avut-o Însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care a ascultat de Tatăl „până la moarte, iar moartea de Cruce” (Matei 26, 42; Ioan 1, 23; 6, 38; 8, 29; 14, 31; 15, 10; 17, 4; Filipeni 2, 8; Romani 5, 19; Evrei 2, 17; 5, 8; 12, 2). Ascultare și supunere către Dumnezeu a arătat și Preasfânta Fecioară Maria, când a trimis Dumnezeu la ea în Nazaretul Galileei pe arhanghelul Gavriil să-i vestească că va naște pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul. Ea, deși nu știa de bărbat, înțelegând de la înger taina cea mare și negreșită ce avea s-o săvârșească Dumnezeu prin ea, pentru mântuirea lumii, s-a supus cu mare smerenie și a zis către înger: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul Tău” (Luca 1, 26-38). Astfel, cu ascultarea și smerenia ei pe pământ a vindecat neascultarea Evei din rai.

Ascultare mare a avut și Dreptul Iosif, căci auzind în vis pe îngerul Domnului, poruncindu-i să nu se teamă și

să ia pe Maria, logodnica sa, a făcut ascultare cu mare încredere, înțelegând că Preacurata Fecioară Maria a zămislit de la Duhul Sfânt (Matei 1, 20). Nu numai că nu s-a îndoit de zămisirea ei, ci și cu mare smerenie și supunere a slujit Fecioarei Maria la fuga în Egipt, ca și în toată vremea vieții lui, înțele-

gând că prin aceasta el slujește lui Dumnezeu la taina mântuirii neamului omenesc, aducându-și aminte de cele scrise: „Fericiți cei ce păzesc poruncile Lui și-L caută pe El cu toată inima” (Psalm 118, 2); și iarăși „Fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc” (Luca 11, 28).

Sfinții și dumnezeieștii Apostoli au ascultat și ei de Mântuitorul când au fost chemați să fie vânători de oameni (Matei 4, 19-22; Luca 5, 11-28). Pentru desăvârșita lor ascultare de Hristos s-au învrednicit și de mari daruri de la Dumnezeu și s-au îmbrăcat cu putere de sus la Cincizecime (Luca 24, 49). Astfel au fost învățați de Duhul Sfânt tot adevărul (Ioan 14, 26; 15, 26); au fost dăruiți cu înțelepciunea nebănuită (Matei 10, 19-20; Marcu 13, 11); au primit putere să facă minuni (Matei 10, 1-8; Marcu 3, 13; 6, 7; 16, 20; Luca 9, 2; Fapte 2, 43); au fost trimiși să propovăduiască Evanghelia (Matei 10, 1-7; 28, 19; Marcu 3, 14); au fost întăriți să vestească mila și iertarea păcatelor (Matei 16, 19; 18, 18; Luca 24, 47; Ioan 20, 23).

La judecata viitoare, Apostolii vor avea marea cinste de a judeca împreună cu Hristos poporul lui Israel, după mărturia Mântuitorului Care a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, că cei ce ați urmat Mie la înnoirea lumii, când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Matei 19, 28).

Ascultare desăvârșită a făcut și mulțimea cea mare a mucenicilor, a ierarhilor și a mărturisitorilor dreptei credințe, care, împlinind cuvintele Mântuitorului, și-au pus sufletele lor pentru El și pentru Evanghelie spre a-L dobândi în viața cea veșnică (Matei 16, 25; Marcu 8, 35; Luca 9, 24). La fel a făcut și marea mulțime a monahilor, care, auzind cuvântul lui Hristos, că oricine va lăsa frați sau surori, sau tată sau mamă sau femeie sau copii sau țarine sau case pentru numele Meu, însutit va lua și viață veșnică va moșteni (Matei 19, 29), au lăsat toate și au urmat lui Hristos, prin supunere, ascultare, viață curată și sărăcie de bună voie până la moarte, pentru mântuirea sufletelor lor și moștenirea Împărăției cerurilor. Asemenea lor au trăit sub ascultare toți dreptii următori lui Hristos, părinții și înaintașii noștri, silindu-se la ascultare și împlinirea poruncilor Lui prin fapte bune, pentru a se încununa în ziua cea mare a judecății de apoi când dreptul Judecător va răsplăti fiecăruia după faptele sale.

În Evanghelia de azi, vedem că Apostolul Petru, după ce arată că toată noaptea s-a ostenit cu pescuitul și nu a prins nimic, voind să facă ascultare învățătorului Său, adică Mântuitorului, îi zice: Învățătorule, toată noaptea ne-am ostenit și nimic nu am prins, dar după cuvântul Tău (adică, crezând cuvântul Tău, voi face ascultare) voi arunca mreaja în mare. Și aceasta făcând, a prins mulțime de pești, că li se rupeau mrejele, și a făcut semn tovarășilor lor din cealaltă corabie să vină să le ajute. Și

au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde (Luca 5, 6-7).

Vedeți roadele sfintei ascultări a Apostolului Petru? Cu toate că toată noaptea se ostenise în zadar, însă, ascultând de cuvântul Domnului, a aruncat mreaja în mare și mult s-a înspăimântat de marea mulțime de pești ce a prins, încât, căzând în genunchi la Iisus, a zis: leși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos! (Luca 5, 8). Așadar, roadele ascultării Apostolului Petru au început a se arăta cu minunea pescuirii de pești și au crescut foarte și s-au înmulțit spre slava lui Dumnezeu prin vânarea atâtor suflete către Împărăția lui Dumnezeu. Atât el, cât și ceilalți Sfinți Apostoli, au devenit, prin ascultare față de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cei mai vestiți pescari de oameni.

Cel ce ascultă de Dumnezeu și cel ce ascultă pentru Dumnezeu pe cel ce îl povățuiește pe calea mântuirii, au aceeași plată, deoarece Însuși Mântuitorul a arătat acest lucru, zicând: „Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine mă ascultă și cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă” (Luca 10, 16). Să ne ajute Bunul Dumnezeu să ascultăm și noi de El, o ascultare nu din buze, ci din toată inima! Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a XVIII-a după Rusalii, Sf. Ev. Luca 5, 1-11, Pescuirea minunată, 24 septembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Interesul Părintelui Serafim Rose pentru studiul Cărții Facerii și metoda lui de interpretare (1)

Una dintre, dacă nu cea mai substanțială contribuție pe care Părintele Serafim a adus-o în secolele XX și XXI la Ortodoxie este tratarea problemei foarte dezbătute despre Creație versus evoluție. Părintele Serafim a abordat această problemă în scris, inclusiv prin scrisori personale și prin prelegeri publice de-a lungul a nouă ani, până la trecerea sa la Domnul, în 1982. O mare parte din opera sa a fost compilată, editată și publicată postum de către Frăția Sf. Gherman din Alaska, sub titlul „Cartea Facerii, crearea omului și omul începuturilor” (apărută la noi la Editura Sophia), care a primit un răspuns variat în cadrul comunității ortodoxe americane.

Mai multe scrisori care abordează problema pot fi găsite și în compilația lui Alexey Young (acum Ieroschimona Ambrozie): „Ne vorbește părintele Serafim Rose: Scrisori”, apărută tot la Sophia. În plus, evoluția este discutată în „Ortodoxia și Religia Viitorului”, Părintele Serafim traducând, de asemenea, mai multe omilii ale Sfântului Simeon Noul Teolog care tratează Creația, Căderea și Restaurarea așteptată a Universului, publicată ca „Omul cel întâi zidit”.

Părintele Serafim a fost inițial îndemnat să abordeze problema după publicarea unui articol care critica evoluția în micul jurnal al fiului său duhovnicesc, Alexey Young, „Nikodemos” (vol. 2, nr. 2, martie-aprilie 1973). El și pr. Gherman au fost surprinși să primească o scrisoare de la un preot al Bisericii Ruse din Străinătate (ROCOR), sub conducerea spirituală a Mănăstirii „Schimbarea la Față” din Brookline, Massachusetts (care se afla la acea vreme în jurisdicția ROCOR), care s-a opus ferm articolului lui Alexey. Aceasta a fost urmată mai târziu de o scrisoare deschisă difuzată la nivel național din partea călugărilor mănăstirii. Părinții mănăstirii

au considerat evoluția un fapt de neatins și orice discuție a problemei ca fiind nepotrivită. Mai îngrijorător decât această obiecție a fost modul în care părinții mănăstirii și cei aflați sub conducerea lor spirituală și-au manifestat poziția. Alexey și jurnalul său au fost calomniați și abonamentele la acesta au fost retrase. Părintele Serafim scrie: „Ei au format un partid politic în cadrul Bisericii, iar cei care nu sunt de acord cu «linia de partid» sunt respinși și considerați ca inexistenți, iar oamenii sunt chiar avertizați despre «pericolele» de a avea contact cu cei respinși”.

Părintele Serafim a fost, de asemenea, surprins de aparenta ignoranță a pericolelor evoluționismului în rândul atâtor de mulți credincioși din Biserica Ortodoxă – atât clerici, cât și laici. El însuși a crezut cândva „în întregime” în evoluție, deoarece a fost întotdeauna prezentată ca un fapt de nerefuzat, la care fiecare învățat își dă acordul, dar, gândindu-se mai profund, a început să facă distincția între faptele științifice și filosofia științifică, ajungând la concluzia că evoluția este de fapt un exemplu al filosofiei științifice. În cercetările sale extinse pentru proiectul său nefinalizat, Împărăția omului și Împărăția lui Dumnezeu, Părintele Serafim a urmărit dezvoltarea apostaziei lumii occidentale din adevărul creștinismului ortodox și a găsit o formă de hiliasm (milénarism) ca fiind filozofia de bază. Pentru Părintele Serafim, acest termen indică nu neapărat sensul strict al credinței într-o domnie milenară literală a lui Hristos pe pământ, ci într-un sens mai larg că „istoria trebuie să atingă punctul culminant într-o stare nedefinită de binecuvântare pământească, o omenire desăvârșită care trăiește în desăvârșire. pace și armonie.”

(continuare în pagina 12)

Interesul Părintelui Serafim Rose pentru studiul Cărții Facerii și metoda lui de interpretare (1)

(urmare din pagina 11)

Arhimandritul Sofronie ia notă, de asemenea, de milenarism ca fiind o filozofie omniprezentă: „Tragedia timpurilor noastre constă în neconștientizarea noastră aproape completă, sau ignoranța, că există două împărății, cea temporală și cea eternă. Am zidi Împărăția Cerurilor pe pământ, respingând orice idee de înviere sau eternitate. Învierea este un mit, Dumnezeu este mort.” În această lumină, Părintele Serafim a descoperit că bazele evoluției au fost puse de filozofie cu mult înainte de a exista vreo „dovadă” științifică în favoarea ei și că evoluția în sine constituie o filozofie, una care cuprinde un „model de gândire rival cu Ortodoxia”. Foarte respectatul autor ortodox tradiționalist Dr. Constantin Cavarnos (1918-2011), care și-a obținut doctoratul în filozofie la Harvard, a fondat Institutul pentru Studii Bizantine și Grecia Modernă și și-a încheiat zilele ca schimonah al Mănăstirii Sf. Antonie din Florence, Arizona, susține cu fermitate același lucru în prelegerea sa, „Biological Evolutionism”. Fiind specializat în biologie și filozofie, el a descoperit că „teoriile evoluției biologice sunt de natură filozofică și ar trebui tratate ca atare”.

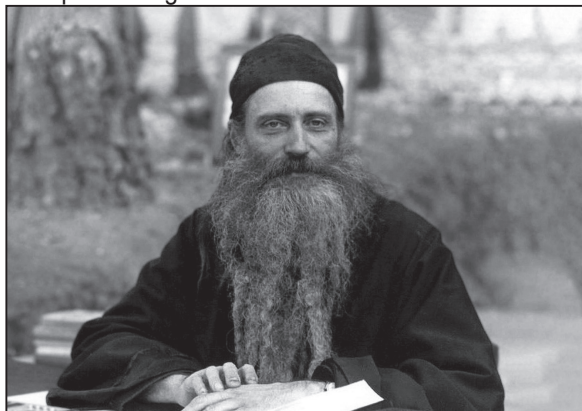
După ce a întreprins studii aprofundate asupra mișcării de apostazie, cunoștințele lui Eugene Rose (viitorul Părinte Serafim) au fost completate ulterior cu adevărurile teologice ale Ortodoxiei printr-un curs de trei ani oferit de marele făcător de minuni Sfântul Ioan Maximovici și de cei aleși de el, pe care Părintele Gherman crede că Sfântul Ioan l-a proiectat special pentru Eugene. Printre alte câteva cursuri, credinciosul preot al Sfântului Ioan, Preotul Leonid Upshinsky a prezentat mai multe comentarii patristice la primele câteva capitole din Facerea. Eugene a absolvit în cele din urmă în fruntea clasei cursul. După convertirea sa la Hristos, el a văzut evoluția ca parte a bagajului intelectual american pe care a fost chemat să-l lase în urmă, pe măsură ce și-a supus mintea înțelepciunii Bisericii și așa a fost cu adevărat surprins de creștinii ortodocși, care fie au acceptat pe deplin și fără critică evoluționismul, fie nu au crezut că este o problemă importantă.

Conform învățării Sfântului Grigorie Palama (1296-1359), arhiepiscopul Salonicului, cunoștințele seculare, inclusiv istoria, știința, logica și așa mai departe, pot să fie atât bune, cât și rele, în funcție de scopul celor care le folosesc. Pentru Părintele Serafim, simpla acceptare a teoriei evoluției nu era o opțiune. În urma controversei din jurul articolului lui Alexey Young, Părintele Serafim și-a făcut propriul studiu aprofundat al comentariilor patristice asupra Cărții Facerii și a teoriei evoluției. El a descoperit că, în ciuda pretențiilor comune contrare, Biserica a transmis o bogăție de învățături armonioase despre Creație, lumea zidită întâi, primul om, căderea omului și așa mai departe.

Importanța operei Părintelui Serafim, a cărei cea mai mare parte a fost reprezentată inițial de o serie de prelegeri la pelerinaje „Noua Academie Teologică Valaam” de la Mănăstirea Sf. Gherman în verile anilor 1981 și 1982, este că a fost prima și rămâne singura lucrare ortodoxă în limba engleză, ce prezintă o privire aprofundată și detaliată asupra Facerii, în special în con-

textul Creației/evoluției, cu scopul de a prezenta și susține învățătura patristică. Privind către Părinți, Cuviosul Serafim adera la un principiu esențial al hermeneuticii ortodoxe: trebuie să trăiești conform Scripturii pentru a o înțelege. Capacitatea cuiva de a interpreta Scripturile depinde de starea spirituală a cuiva, pentru că Scripturile înseși sunt produsul inspirației divine. În eseul său „Cum să citești Biblia și de ce”, marele luminat sârb al timpurilor moderne, Sfântul Iustin Popovici (1894-1979), scrie: „Este o carte care trebuie citită cu viață – prin punerea ei în practică. Ar trebui mai întâi să o trăiești și apoi să o înțelegi”, iar Părintele Serafim scrie în propriul său ghid de citire a Scripturilor: „Pentru ca citirea noastră a Scripturii să fie rodnică, pentru a ne ajuta să ne menținem sufletele, trebuie să ducem noi înșine o viață spirituală în conformitate cu Evanghelia. Scriptura se adresează tocmai celor care încearcă să ducă o viață spirituală.”

Una dintre temele majore ale operei Părintelui Serafim despre Facere este că prima lume creată, așa cum a existat înainte de căderea omului, era radical diferită de ceea ce cunoaștem astăzi și, prin urmare, nu poate fi investigată prin știința modernă, ci mai degrabă este cunoscută omului doar așa cum a fost revelată de Sfinții care au vorbit din experiență și vedere dumnezeiască. Doctorului Alexandros Kalomiro (1931-1993), un medic grec și autor al binecunoscutei lucrări împotriva ecumenismului, „Împotriva falsei uniri bisericești”, și al controversatei discuții „Răul de foc”, Părintele Serafim i-a scris: „Interpretarea Scripturii inspirate divin

este în mod clar lucrarea teologilor purtători de Dumnezeu, nu a oamenilor de știință naturală, care de obicei nu cunosc chiar primele principii ale unei astfel de interpretări... Starea lui Adam și a lumii întâi create a fost plasată pentru totdeauna dincolo de cunoașterea științei prin bariera păcatului lui Adam, care a schimbat însăși natura lui Adam și a creației și, într-adevăr, natura cunoașterii în sine (sublinierea în original)”.

Părintele Ioannis Romanidis (1927–2001), un preot proeminent și teolog al Arhiepiscopiei Ortodoxe Grecești a Americii și al Bisericii Greciei, a învățat același lucru în „Păcatul strămoșesc”: „Dacă începem cu observații filozofice și științifice ale lumii materiale, este logic imposibil să ajungem la o distincție între crearea lumii și căderea ei. Pur și simplu, aceasta se datorează faptului că realitatea din fața ochilor noștri prezintă natura așa cum este acum, după cădere... este imposibil pentru omul natural să facă distincția între creația complet pozitivă a lumii și căderea lumii. Omul nu poate cunoaște această diviziune decât prin revelație.”

Astfel, orice încercare de investigare științifică asupra creării lumii și a timpului înainte de păcatul omului necesită asumarea lumii cândva paradisiace și căderea ulterioară. Astfel, așa cum încearcă să demonstreze această lucrare, pentru a „armoniza” această „știință” cu teologia patristică ortodoxă, una sau alta sau ambele trebuie să fie serios compromise.

(Va urma)

Prof. Mihai-Ionuț Coană

Sursă foto: ziarullumina.ro